

приятеля, отъ най малкитѣ до най голѣмитѣ. А между това и необикновеннитѣ му военни дарби постепенно се развивали, растяли и се усилвали все по вече и по вече, а съ тѣхъ растяла и неукротимата му жажда—не за слава и честъ, а за бойна дѣятелностъ, на която той, изглѣждало, посветилъ всичката цѣль на живота си. Като едно отъ доказателствата за това може да служи онѣзи прибръзанностъ, съ която той, младъ човѣкъ на 20—24 години, прѣзъ зимата въ 1683 и 1687 год. напусналъ столицата — Виена и Венеция — въ време на карнавала и отишълъ въ армията въ Унгария: тукъ, а не тамъ била всичката му душа. Можали-ли сж и императора, и полководцитѣ му, и старшитѣ генерали да не цѣнятъ и да не турватъ високо този необикновенъ, войнственъ поривъ и смѣлость на единъ младъ човѣкъ на 20—24 години, като принца Евгения? И тѣ ги цѣнили, като му давали едно слѣдъ друго важни назначения, и той всѣки пжтъ достойно ги оправдавалъ. Награденъ за това съ чиновѣтъ генералъ-майоръ на 23 и фелдмаршалъ-лейтенантъ на 25 годишна възраст, той ги приелъ не тѣй, както се приематъ отъ обикновеннитѣ хора; не се възгордѣлъ отъ щастieto, а само удвоилъ ревността и дѣятелността, проникателността и рѣшителността си. Като доказателство за това служи искusstното изпълнение на възложеното му деликатно поръчение спрямо савойския херцогъ въ 1689 г., зрѣлостта на сжжденията му прѣдъ сражението при Стаффардо въ 1690 г. и показаното къмъ него довѣрие отъ страна на херцога. Особенната му дарба и искусство да началствува голѣми маси войски се проявили още по вече при деблокиранieto на Кони отъ него въ 1691 година. Забѣлжителната мисль за нахлуването въ южна

Франция напълно принадлежи нему и му принася голѣма честъ, като го турва несравнено по горѣ отъ лѣжовнитѣ военни понятия и методизма въ негово време и даже отъ много полководци, по стари по години и по опитни отъ него, не само въ тогавашнитѣ, но и въ послѣдующитѣ времена. За да се убѣдимъ въ това, че всичко, извършено отъ него още въ първитѣ 8 години отъ службата му, не било плодъ на случая или произвола, а на съзнателни съображения и воля, достатъчно е само да си спомнимъ до каква висота се издигналъ *малкия аббатъ*, 8 години прѣди това подиграванъ отъ самия Людовикъ XIV! Разбира се, щастieto много му съдѣйствувало, но само за това, защото той самъ умѣялъ да го склонява на своя страна и да се ползва отъ него, слѣдователно и самото щастие все пакъ той дължалъ лично на себѣ си, но не само на милостта и още по малко на угодничеството, на което той билъ всѣкога чуждъ. Даже висшата опитностъ той се трудилъ да придобива чрѣзъ постоянно-напрѣгната наблюдателностъ на най дрѣбнитѣ обстоятелства и особено на всичко, което се касаяло до неприятеля и генералитѣ му. Подобно на Тюренна, таенъ и не много приказливъ, той не билъ откровенъ въ туй, което се касаяло до тайнитѣ му замисли. За това обикновеннитѣ хора често пжти не го разбирали, а савойския херцогъ не слушалъ всѣкога съвѣтитѣ му, но принцъ Евгений никога не питаялъ незадоволствие за това.

Отъ времето на обсадата на Кони въ него се открива още една черта, която въ послѣдствие все по често се проявява, именно — употреблението на *военни хитрости*. За да въведе противникитѣ си, чрѣзъ пространство на лѣжливи слухове или други способности, въ недоумѣние